weel oma lapsepõlwest mõnda argpükst pigistusi, kus mul ihukarwad püsti tõusid, kui niisugust jutust kuulsin, mis meie waimo sel aeal kõige rohkemast joodawad, kui suu emarinnast wõerdub. — Teadsin paljo kentsakaid Tihawere rahwa suus likuwaid lugust, kuida mõningad mehed iljal õhtul kiriko kõrtsist koeo tulles siin paigas wiirastusi näinud. Ühele oli kodukäija kui tuline sik matuse aiast üles lennanud ja pilwe al koledast mekerdanud ja kostis mekerdamine kui wana Krappiweski Kaie naermine; teisel oli üks pik walge kuju haua peal seisnud ja sõrmega teda ähwardanud. Kolmas kuulis koledat wingumist surnukabelist, ja nägi surno pealuu, mis tuld suust wälja purskas; neljas leidis kähhärsarwilise oina matusewärawast, wõtis elaja sarwist kinni ja tahtis koeo wia, kus oinas kui koerakutsikas tema jälgil käis. Seal tuli neile ühest aia mulgust üle ronida ja kas sa imet nääd? kui mees wastotõrkuwa oina peale tagasi waatas, paisus oinas äkitselt heina saado suuruseks ja silmad põlesid temal kui tulokesed peas. Mehike jätis oina ja hiilis putkama, et piibo tubakakotiga tükis põuest ärakaotas. — Aga kuuldud wiirastust oli kümmekord rohkem kui nähtud, ja igakord lisati jutule tõsiduseks peale, et wana kabunt kiriko-õpetaja, kes enne Wolfenit armetit pidanud, mitto tüki oma silmega näinud, ja kindlas usklus palwega kutsumata öörõeraid koeo oli saatnud. Ja Sarametsa wanal herral olnud öösel teed käies ika laengis püs kaasas

ja hõbekuulid taskus walmis, misga — kuida igamees teab — kodokäijale ja libahundile walo wõib anda.

Tihawere kõrtsist tulejate nähtud ja kuuldud lugust usun mina ja ei taha mite küünewõrra neist mahasalata, aga nende nähtud kujud ja kuuldud heälitsemised ei tulnud mite kiriko aialt waid kõrtsi wiinapudelist, kust nurjatumad kodukäijad meeste pähe kerlisid ja sealt silmade ette astusid. Sellesarnalist petust nääme, kui inimene raske palawiko kääs jampsib, kus temal uimasses peas sündinud mõted kõik otsekui wäljaspoolsed juhtumised silma ees seisawad Nõnda nääb joobnut mees wiina-wiirastusi, ja arglane rumal oma kartuse warjusi, mis hirm silma ette sünnitanud. Mis endisest Tihawere õpetajast ja Sarametsa wana herrast räägiti, neid kaksikuid on rahwa wale tuulest ilmale toonud. — Aga kui meie elaw waim ükskord oma kehaks nimetatut warjokue seljast on wõtnud, siis lennab ta liblika kombel Isa koeo tagasi, ja ei tule ial enam üürikest paika waatama, kus teda paar söömawahet wangis oli peetut — sest pikemaks ei tohi seda aealiko unenägo igawese aea wasto mite arwata. Et mullast wõetut põrmul pärast surma enam rända- ega liikumist ei wõi olla, seda oskab rumalamgi äraarwata; — sellepärast, sõbrad! — mis kodukäijatest ja nende sarnalistest räägitakse, se on üsna selge wale. Kui kentsakas ennemuistene jut wõib lugu kül naljakombel teil räägitawaks olla, aga tõtelikumat sest kellegile ei tohi tulla.